

Sử quân tử

Tôi ước một lần cô ấy chịu ngồi phía sau lưng tôi, vòng tay ôm tôi và khóc...

Trong buổi cà phê chủ nhật Mộc thông báo sẽ chuyển lên Đà Lạt, cô ấy có kế hoạch của riêng mình ở đó. Có lẽ cô ấy đọc được những khúc mắc trong đôi mắt của tôi:

- Thạch yên tâm đi, tui quyết định như vậy không phải vì anh ấy, cũng không phải vì một ai khác. Chỉ bởi tôi thấy Sài Gòn này rộng nhưng ngọt ngào quá. Tôi lên đó sẽ ráng béo lên, trắng lên, đẹp lên và quên hết những thứ ở đây..

Tôi không nói gì chỉ trợn mắt há mồm nhìn Mộc.

- Ý tui là trừ ông bạn ra ông bạn già ạ-vừa nói Mộc vừa xoa đầu làm xù lên bộ tóc vốn đã không mấy trật tự của tôi-nhưng mà chắc tui nhớ ông lắm.

- Lúc đó đừng có gọi điện năn nỉ ỉ ôi tui lên núi cống bà về Sài Gòn. Bà bỏ tui đi rồi, tui quên bà luôn. Sài Gòn cũng quên bà luôn-tôi nói giọng hờn dỗi.

- Hờn tui đồ he. Chưa biết ai phải rù quốn ai đến cống ai à nha.

Mộc là cô gái mạnh mẽ như thế, dứt khoát như thế và cũng làm tôi đau lòng đến thế vì tôi biết cô ấy sẽ chẳng vì tôi hay vì một ai mà ở lại. Ý chí của cô ấy như mũi tên bay xuyên qua trái tim còn đang ngập ngừng của tôi.

Thạch không một câu giữ tôi lại Sài Gòn, cậu ấy cứ để tôi lao đi với những quyết định của mình. Là cậu ấy không muốn giữ hay tại tôi làm cậu ấy nghĩ tôi mạnh mẽ đến nỗi cậu ấy không cần che chở cho tôi nữa. Nhưng dù sao tôi cũng sẽ đi, nguồn vốn tôi xin được tài trợ đã ký và sẽ chuyển tới ngay khi tôi bắt đầu kế hoạch này. Nghe thì có vẻ là một vấn đề quan trọng nhưng thực ra người quyết định tài trợ cho dự án của tôi là ông chủ cũ của tôi, ông ấy tình cờ biết được ý nghĩ có phần điên rồ của tôi nên sau rất nhiều hi vọng và thuyết phục. Cuối cùng ông ấy cho tôi thời hạn ba năm để phát triển nó từ những lời hứa đầy quyết tâm của tôi thành một hệ thống cửa hàng như cả tôi và ông kỳ vọng. Ông ấy nói tôi khùng, rất khùng giống như ông ấy thời trẻ.

Ngày tôi bay lên Đà Lạt, Thạch tiễn tôi một đoạn, chẳng nói gì nhiều; không

giống như cậu ấy mọi khi. Thạch chỉ dặn dò tôi giữ gìn sức khỏe, lo ăn uống và làm việc điều độ. Thạch bảo cậu ấy sẽ gửi đồ đạc của tôi theo xe khách lên sau. Điều cuối cùng cậu ấy nói “cứ làm gì Mộc thích, nếu nhớ Sài Gòn thì cứ về”. Chỉ là cậu ấy không nói sẽ lên thăm tôi.

Những ngày đầu đến nơi xa lạ không tránh khỏi những lúc lạc lòng và yếu đuối. Đã có lúc tôi bỗng chợt bật khóc nức nở khi nhìn ngắm lại những tấm hình của tôi và Thạch, không biết có phải tôi đang nhớ cậu ấy hay không nhưng từ khi xa cậu ấy tôi thấy có một khoảng trống rất sâu trong lòng. Là tôi nhớ Thạch thật hay tại sự có mặt của cậu ấy đã trở thành một thói quen trong cuộc sống của tôi?

“Tôi gửi đồ cho Mộc rồi nha, coi sao nhận để không người ta bỏ uống hehe” một tin nhắn mới từ Thạch.

Buổi sáng khá sớm Mộc gửi cho tôi một tin nhắn, cái hình cô ấy cười toe toét ôm con gấu to sụ “thanh kieu người đẹp nha. Ở đây lạnh có con gấu to ôm đã ghê”. Tôi nhắn lại “buồn buồn không ai để chở đi lang thang thì cọt hần sau xe rồi chạy vòng vòng phố cho đỡ hỉ”. một tin nhắn trả lời từ Mộc “đừng có khinh thường ta, ta sẽ có gấu 37 độ cê cho người coi ha ha”. “nếu bắt được con gấu nào 37 độ thì gửi trả lại tui con gấu bông đó. Tui chỉ cho hần đi ở độ thôi đó nha. Tới lúc đó đừng có tham lam đòi có cả hai con gấu ha”. Tôi đã chờ rất lâu sau đó mà không thấy tin nhắn hồi âm. Có lẽ Mộc đang rất bận việc.

Ở Sài Gòn tôi vẫn đến Cỏ Lau mỗi sáng Chủ Nhật, vẫn gọi thức uống quen thuộc. Những ngày đầu cô chủ quán hay hỏi người yêu của tôi đâu mà dạo gần đây chỉ thấy tôi đi một mình. Tôi bật cười:

- Bọn con trông giống người yêu nhau lắm sao cô?
- Cô thấy con rất quan tâm cô gái đó.
- Dạ. chắc chỉ con quan tâm cô ấy-tôi buồn thông một câu
- Cố lên con trai. Mọi thứ đến trong đời ta đều gắn với chữ duyên. Năm được duyên mới năm được phận.- nói đoạn cô đặt ly đồ uống xuống bàn, bước đi rồi mà còn đọng lại câu thở dài-nắng nóng thế này Sử Quân Tử cũng nhanh

héo tàn.

Đúng là đợt này Sài Gòn nắng nóng khó chịu vô cùng. Tôi nhìn ra phía cửa sổ, giàn Quân Tử rủ xuống mấy chùm hoa lửa thưa. Tôi chợt nhớ đến Mộc. Tôi nhớ mỗi lần bế tắc cô ấy chỉ thích nghe nhạc không lời. Dạo này tôi lại thấy cô ấy thường xuyên chia sẻ những bản nhạc không lời trên trang cá nhân vào những đêm đã rất khuya. Có lẽ cô ấy cũng mất ngủ. Trong trái tim tôi bỗng thấy xót xa. Tôi chỉ muốn cô ấy xuất hiện ngay trước mặt tôi trong dáng vẻ yếu đuối như bao cô gái khác. Tôi ước Mộc không cố mạnh mẽ quá như thế, vì cô gái ấy của tôi càng tỏ ra mạnh mẽ bao nhiêu thì tôi lại thấy mình nhỏ bé và bất lực với tình yêu của mình bấy nhiêu. Tôi ước một lần cô ấy chịu ngồi phía sau lưng tôi, vòng tay ôm tôi và khóc.

Nhiều tháng đã trôi qua mà công việc không suôn sẻ như mong muốn, một số khoản chi phí phát sinh tuy không quá nhiều nhưng nó làm tôi hoang mang. Các công việc chuẩn bị và giấy tờ liên quan gặp trục trặc cộng thêm những cơn đau bao tử hành hạ trở lại khiến tôi nuốt không trôi ngay cả một ít cháo loãng. Thạch có lẽ không biết tình trạng của tôi lúc này, vậy càng tốt. Tôi không muốn mình lại là một đứa con gái yếu đuối như ngày tôi còn ở bên anh, càng không muốn yếu đuối trước mặt Thạch. Tôi sợ một cảm giác thương hại, cũng sợ cảm giác bị bỏ rơi trong yếu đuối. Tôi sợ một điều gì đó mà ngay cả tôi cũng không định hình nổi nó. Tôi sợ ánh mắt của Thạch nhìn tôi mỗi khi tôi cảm thấy cô đơn đến tận cùng. Vì ánh mắt ấy giống anh, ngay từ ngày đầu nhìn thấy cậu ấy trước khu giảng đường A tôi đã thấy điều đó.

Một sáng thứ năm tôi nhận được hộp đồ Thạch gửi, bên trong là mấy thang thuốc nam chữa đau bao tử và mất ngủ, vài hũ tinh dầu để đốt, mấy cái huy hiệu mặt cười, cậu ấy nhắn tôi “nay lên chức quản lý đồ he, mỗi ngày đi làm mang giùm cái mặt cười này thì nhân viên mới yêu cô được”. Cậu ấy vẫn kiểu nhắc khéo đó, giữa một nơi xa lạ cậu ấy làm tôi òa khóc nức nở, chẳng ai vỗ vai, chẳng ai dỗ dành. Từ khi anh bước ra khỏi cuộc sống của tôi thì chỉ có Thạch mới làm tôi khóc nhiều đến vậy. Nên tôi sợ...

Rồi mọi thứ cũng đi vào hoạt động, tôi bắt đầu tất bật với những hợp đồng nhỏ nhỏ cung cấp nguyên liệu cho một vài khách hàng ở thành phố, vừa lo những thứ còn lại của quán, đám nhân viên có vẻ cũng nhiệt tình với công việc. Tôi nhận được phản hồi tốt từ những vị khách hàng đầu tiên, ông chủ cũng xuống thăm tôi, nói đúng hơn là thăm cái kỳ vọng của ông mà tôi đang

làm. Ông bắt tay tôi:

- Khá lắm cô gái. Cô nói giỏi, làm cũng giỏi. Tốt tốt. mà có người quen gửi cho cô chai rượu này, ngon lắm đấy. Nhân việc vui này cô mời tôi một ly rượu ngon mừng thành quả ban đầu đi chứ.
- Chắc chắn rồi ông chủ. Nhưng ai lại gửi rượu cho tôi thế này?
- Cậu người yêu của cô chứ còn ai? Cái cậu trai tên Thạch gì đó.
- Chúng tôi chỉ là bạn thân thôi...
- Cậu ấy cũng nói với tôi như cô nói vậy.

Chợt lòng tôi thoáng buồn. thì ra chúng tôi vẫn luôn là bạn thân giống như cậu ấy nói.

Buổi tối hôm đó chúng tôi mở một bữa tiệc nhỏ tại quán để chúc mừng cho những kết quả tốt ban đầu. Ông chủ già của tôi quây hết mình với đám nhân viên, chúng tôi đã uống hết chai rượu Thạch gửi. Bữa tiệc kết thúc khá muộn, khoảng 1h đêm tôi mới về đến căn gác nhỏ trong khu phố có đầy những giàn hoa quôn tử và tigôn. Không khí lạnh của phố núi quyện vào hương rượu nồng làm tôi chệnh choáng, như thói quen hằng ngày tôi check mail, phía trên cùng của những mail đến trong ngày là một thư được gửi từ một cái tên đã từng rất quen với tôi. Tim tôi đập rất nhanh, tay tôi toát mồ hôi và lạnh ngắt, tôi không còn cảm thấy được mùi rượu nữa. Là mail của anh, đã rất rất lâu anh mới lại gửi mail cho tôi. Anh nói anh vừa trở lại thành phố, anh cố tìm kiếm thông tin của tôi từ một vài người bạn chung trước kia nhưng không ai có thông tin gì của tôi, rằng anh gọi tới số điện thoại cũ nhưng lại là một người nào đó bắt máy. Rằng anh muốn chúng tôi gặp nhau. Và rằng anh đang nhớ tôi. Tôi không trả lời.

Những ngày tiếp theo anh vẫn gửi mail cho tôi, anh mong tôi tha thứ cho anh, anh nói nói anh vẫn còn giữ cuốn sổ nhỏ ghi những kế hoạch tương lai trước kia chúng tôi cùng nhau viết. Và anh muốn chúng tôi sẽ lại cùng nắm tay nhau và thực hiện những điều từng là hạnh phúc đó. Tôi chợt nhận ra lòng mình trống rỗng đến đáng sợ. Chúng tôi từ rất lâu đã không còn nhắn cho nhau những tin ngọt ngào, cũng đã rất lâu không nhìn thẳng vào mắt nhau nói

chuyện, nếu gặp lại có lẽ nụ cười cũng gượng gạo nói gì đến nắm lại đôi tay ấm thân quen xưa vốn đã lạnh ngắt hờ hững từ ngày ruồng rẫy nhau. Thì ra sau tất cả, mọi thứ vẫn nguyên vẹn tại cái thời điểm mà chúng tôi quay lưng bước ngược hướng của nhau. Tôi cũng đã thôi nhớ da diết nụ cười xưa. Giọng anh tự bao giờ cũng đã nhạt mất trong ý thức của tôi. Tôi bật cười khi chợt nghĩ rằng mình vẫn mong ngồi sau lưng anh, nhìn lên cột đèn đỏ để đếm từng giây bên anh như trước. Trời ơi, Sài Gòn bao nhiêu đèn đỏ như thế, vội vã như thế, anh thì mong nó chạy nhanh, tôi lại mong nó chạy chậm từng giây. Chúng tôi vốn ngược nhau từ những thứ đơn giản như thế nói chi đến cùng nhau đếm cả cuộc đời.

Có rất nhiều ngày trong những ngày buồn vương vãi ở thành phố này làm tôi nhớ đến tôi của những ngày cũ, mọi thứ đều đã từng rất dễ dàng. Tôi từng một mình đi dưới những cơn mưa, ướt nhẹp và lạnh. Đó từng là những ngày cảm thấy cô đơn và lạc lõng vô cùng, nhưng tất cả đều dễ dàng qua đi cho đến khi anh xuất hiện với những tổn thương anh để lại. Ngày anh bước đi lòng tôi ngổn ngang những đau đớn. Bây giờ anh quay về lòng tôi lại trống rỗng đến chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi.

Cuối cùng tôi cũng quyết định gặp anh, tôi bay về thành phố nhưng không báo trước cho Thạch. Tối đó tôi và anh gặp nhau tại một quán cà phê quen thuộc của chúng tôi ngày xưa. Anh ngồi đó chờ, tôi đứng từ xa nhìn anh một hồi lâu trước khi bước vào. Trước mặt tôi bây giờ là một người tôi từng rất yêu. Vậy mà bây giờ nhìn ánh mắt ấy tôi lại nghĩ đến Thạch.

Mộc đứng trước cửa nhà tôi, cô ấy ôm chặt lấy tôi rồi khóc nức lên:

- Sao anh không đến thăm em? Sao anh không nói nhớ em? Sao anh cái gì cũng làm được cho em chỉ nói yêu em là lại không làm được?

Tôi im lặng, chỉ vỗ nhẹ nhẹ lưng cô ấy dỗ dành. Tôi cứ mặc cho cô ấy khóc.

- Sao anh cứ nhìn em bằng cái ánh mắt đó?- Mộc ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt tôi

- Vì anh yêu em.

Mộc khóc càng dữ dội hơn khiến tôi luống cuống:

- Được rồi được rồi, thì vì anh không yêu em, hài lòng chưa?- vừa nói xong câu ngu ngốc đó tôi thấy hối hận ghê gớm vì cái loa phát thanh ngay cạnh khu nhà tôi ở cũng không phát to bằng cái tiếng khóc của cô gái kia. Tôi kéo Mộc vào nhà lấy khăn giấy lau nước mắt hết kiểu sến sẩm phim Hàn Quốc. Mộc kể cô ấy đã đối diện với anh ta như thế nào tối nay, cô ấy không hiểu cảm xúc của chính mình. Cho đến khi tạm biệt nhau ra về, anh ta ôm Mộc thật chặt giống như cái ôm của những ngày họ còn hạnh phúc, còn chưa đối lừa nhau. Nhưng ngay giây phút ấy Mộc lại nhớ đến tôi, cô ấy thấy xa lạ trong vòng tay từng là tất cả với cô ấy.

- Em không hiểu được lòng mình Thạch ạ. Em giống như một kẻ tham lam, vừa muốn giữ những thứ cũ lại vừa muốn có những điều mới.

- Giống em vừa muốn nhớ anh ta, cũng lại vừa muốn nhớ anh?

- Không. Giống như kiểu em vừa muốn anh ấy còn yêu em nhưng cũng muốn anh yêu em-Mộc nhìn tôi không né tránh. Tôi thấy điều gì đó rất thật trong đôi mắt Mộc. Tôi im lặng ngồi đối diện với ánh mắt của Mộc đang nhìn tôi, dường như trong lòng tôi có chút ghen tuông hờn giận.

- Ngày mai em lại về Đà Lạt

- Em về nhớ giữ sức khỏe, tự chăm sóc cho mình đừng để bị đau bao tử hay mất ngủ nữa.

Rồi chúng tôi không nói thêm điều gì, tôi ngủ ngoài sofa còn em ở trong phòng tôi. Buổi sáng hôm sau tôi cố ý đi làm sớm để tránh mặt Mộc, tôi để lại một chìa khóa nhà, một mẫu giấy nhớ và một phần cháo trên bàn. Tôi sợ phải tự mình trả lời cho ánh mắt của cô ấy. Có lẽ tôi đã thấy mình bị tổn thương. Nhiều ngày sau đó khi em đã trở lại Đà Lạt, chúng tôi vẫn im lặng, tôi không đủ dũng cảm để nhắn cho cô ấy một tin hay một cuộc gọi. Tôi sợ mình không là sự lựa chọn cuối cùng của Mộc. Tôi sợ tôi là người cuối cùng bị bỏ lại.

Tôi trở lại Đà Lạt, tiếp tục công việc. Người tôi nhớ đến thường xuyên hơn lại chính là Thạch. Ngày trước hình ảnh của anh cứ chen ngang vào sự hiện diện của Thạch ở ngay trước mặt tôi. Nhưng hiện tại dường như là tôi đang cố nhét anh vào giữa những suy nghĩ về Thạch. Anh bỗng như một vị khách

miễn cưỡng trong âm trí tôi. Có lẽ vì chúng tôi đã quá xa nhau, cũng bởi vì tôi không có đủ kiên nhẫn chờ anh của người xưa quay lại nữa. Mà làm sao quay lại được ngày xưa, ngày tôi và anh chỉ nghĩ đến nhau, ngày mà trong đầu tôi anh là duy nhất. Hay bởi tôi đã không còn yêu anh đủ nhiều để tha thứ cho tất cả những tổn thương. Yêu thương là yêu thương. Tổn thương là tổn thương. Làm sao có thể đồng nhất chúng lại? Tôi ngập ngừng trước Thạch, vì tôi yêu cậu ấy, cũng vì tôi sợ cảm giác bị bỏ rơi lần nữa. Cuộc đời có bao nhiêu, đau lòng một lần cũng thấy đã quá thừa thãi rồi.

Hay tin anh nhập viện, tôi gọi điện hỏi thăm, dặn dò anh nghỉ ngơi. Tôi viện cớ bận việc đến nỗi không thể về thăm anh. Anh hỏi tôi còn giận anh những chuyện đã qua nhiều đến vậy hay sao? Tôi nghĩ đến những ngày anh vừa bước ra cuộc sống của tôi nhiều năm trước, tiêu tụy và chứng mất ngủ hành hạ tôi hàng năm trời, tôi thấy mình phờ phạc trong nỗi đau bị bỏ lại. Tôi không trả lời, tôi nhận ra từ khi nào tôi đã không còn thẳng thắn với anh mà luôn tìm cách trốn tránh anh. Tôi thấy một người xa lạ trong cả tôi và anh.

Mọi cuộc gọi, tin nhắn hay email của tôi đến Thạch không được hồi âm. Cậu ấy bỗng mất tích trong cuộc sống của tôi như thế. Tôi nóng ruột đến mức đặt ngay vé xe về thành phố. Cậu ấy chưa từng tránh mặt tôi như vậy. Bỗng dưng tôi thấy hụt hẫng và cảm giác bị bỏ rơi đâu đó đang dần chạm vào tôi một lần nữa. Tôi rùng mình và bật khóc. Cảm giác chờ mấy tiếng đồng hồ để được thấy Thạch mà dài như mấy năm qua tôi chờ để gặp lại anh-cuối cùng cảm giác gặp lại anh lại khiến tôi hời hợt đến vậy. Chính tôi cũng thất vọng về cảm xúc của mình. Tôi sợ cảm giác gặp lại Thạch cũng vậy.

Tôi bắt taxi về nhà Thạch, giờ này Thạch đã đi làm, tôi còn giữ chìa khóa nhà cậu ấy. Nhưng tôi không mở cửa vào nhà mà ngồi ngoài hiên chờ. Có vài bông quân tử vương vãi trên sân, héo quắt vì nắng. Thì ra cậu ấy đã kịp trồng một giàn quân tử trước hiên, chưa xanh tốt đến mức phủ khắp mái vòm nhưng đủ che cho tôi khỏi cái ngột ngạt của Sài Gòn.

- Này-tôi lay lay bờ vai nhỏ quen thuộc của em, đôi mắt thiếu ngủ phờ phạc nhìn tôi, mỉm cười mà như trực khóc.

- Tường anh chiều mới về?

- Thế nên em cứ định ngồi tắm nắng sao? Em về thành phố có việc gì sao?-

thực ra thì tôi muốn hỏi em về thành phố để gặp anh ta rồi ghé thăm tôi hay sao, tôi thoáng chút hờn trách trong lòng. Một đứng dậy, ôm lấy tôi thật chặt rất lâu mà không nói điều gì. Tôi cũng ôm cô ấy thật chặt, sợ rằng nếu buông cô ấy ra, nắng ngoài kia sẽ làm cô ấy biến mất trước mắt tôi như một cơn mơ.

- Em về tìm anh. Sao anh chưa từng đi tìm em?

- Không phải anh không muốn tìm em. Mà vì anh muốn em tìm thấy em trước khi em muốn anh tìm ra em.

Tôi ôm anh thật chặt, ngược lên nhìn giàn quỳnh tử tôi thấy những chùm hoa đã nở tím ẩn mình trong những chiếc lá xanh rì đang hạnh phúc với gió mặc kệ nắng gắt gỏng bên hiên. Có lẽ tôi đã lạc trong nỗi tiếc nuối của một ký ức không trọn vẹn quá lâu, đến nỗi cũng suýt quên mất đường về với an nhiên của bản thân. Thì ra tình yêu là như vậy, người yêu ta thực sự không phải là người muốn ta nghe họ nói họ yêu ta nhiều bao nhiêu. Mà người yêu ta thực sự là người muốn ta lắng nghe chính bản thân mình trước khi lắng nghe họ. Vì họ yêu ta chỉ vì ta là ta.